

Datum van
inontvangstneming

:

15/09/2016

Zaak C-433/16

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

3 augustus 2016

Verwijzende rechter:

Corte suprema di cassazione (Italië)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

5 april 2016

Verzoekende partij:

Bayerische Motoren Werke AG

Verwerende partij:

Acacia Srl

**DE CORTE SUPREMA DI CASSAZIONE (hoogste rechterlijke instantie,
Italië)**

VERENIGDE BURGERRECHTELIJKE KAMERS

[OMISSIS]

[OMISSIS] [*procedure*]

TUSSENVONNIS

inzake het rechtsmiddel 23618-2014 ingesteld door:

BAYERISCHE MOTOREN WERKE AG [OMISSIS]

– verzoekster –

[Or.2]

tegen

ACACIA S.R.L. [OMISSIS]

– verweerster –

bevoegdheidsgeding [OMISSIS]

[OMISSIS]

[OMISSIS] [*procedure*]

[Or.3]

Korte uiteenzetting van de feiten:

- 1 Acacia S.r.L heeft BMW voor de Tribunale di Napoli (rechter in eerste aanleg Napels, Italië), gedagvaard – na het stellen van prejudiciële uitleggingsvragen betreffende verschillende regels van het Unierecht inzake het aanwijzen van de bevoegde rechter – voor het verkrijgen van een arrest tot vaststelling van niet-inbreuk op Gemeenschapsmodellen van allooivelgen voor autobanden, eigendom of voorwerp van een octrooi van BMW, na de productie en verkoop van allooivelgen WSP ITALY, en tot vaststelling en verklaring dat zij volledig zijn vervaardigd overeenkomstig de zogenaamde reparatieclausule van de artikelen 110 van verordening (EG) nr. 6/2002 en 241 Cod. propr. ind (wetboek van industriële eigendom).
- 2 Acacia heeft daarom gevorderd dat BMW zou worden verboden verstorende handelingen op de markt van compatibele reservewielen te stellen en dat haar zou worden „verboden” vorderingen in te stellen tegen inbreuken op de betrokken profielen; zij heeft bovendien gevorderd dat het misbruik van de machtpositie van verweerster zou worden vastgesteld;
- 3 Teneinde de bevoegdheid van de Italiaanse rechtbanken om kennis te nemen van de zaak niet in twijfel te laten trekken, heeft zij gevorderd dat aan het Hof – in de zin van artikel 234 EG-Verdrag – prejudiciële vragen zouden worden gesteld betreffende de uitlegging en de toepassing van verschillende Unierechtelijke regelingen inzake de betrokken materie;
- 4 BMW heeft vooraf, naast de ongeldigheid en de onherstelbare nietigheid van de betekening van de dagvaarding en van de volmacht, de onbevoegdheid van de Italiaanse rechter [**Or.4**] als exceptie opgeworpen;
- 5 Ter ondersteuning van de exceptie heeft zij aanknopingspunten aangevoerd die zij uit de artikelen 81, 82 en 82, lid 5, van verordening nr. 6/2002 voor de Gemeenschapsmodellen en uit artikel 2 van verordening (EG) nr. 44/2001 heeft afgeleid, en deze regelingen wijzen allemaal de Duitse rechtbanken aan als

bevoegd; zij heeft verder hieruit afgeleid dat de vordering inzake misbruik van machtspositie niet-ontvankelijk en ongegrond is;

- 6 Vervolgens heeft zij een voorlopige vordering inzake de bevoegdheid ingesteld en daaraan toegevoegd dat de vordering inzake het misbruik van machtspositie en oneerlijke mededinging louter preventief en „onrechtmatig” was;
- 7 BMW heeft met het betrokken rechtsmiddel aangevoerd dat in de onderhavige zaak de bepalingen van verordening EG nr. 6/2002 betreffende tekeningen en modellen van toepassing zijn, met uitsluiting van de algemene regelingen betreffende rechterlijke bevoegdheid voorzien in verordening nr. 44/2001;
- 8 Zij heeft bovendien aangevoerd dat betreffende het beweerde misbruik van machtspositie, „de plaats waar het schadebrengende feit zich heeft voorgedaan” niet dezelfde is en niet dezelfde kan zijn als die waar de uiteindelijke economische schade aan het vermogen van de beweerde schadelijder zich heeft voorgedaan, aangezien aldus het forum van artikel 5, lid 3, van de verordening Brussel I zou samenvallen met het forum actoris, wat strijdig is met de ratio en de doelstelling van de verordening, die het algemeen criterium van de woonplaats van de verweerder naar voren schuift;
- 9 Zij heeft bovendien aangevoerd dat de plaats van de schade zich niet in Italië kan bevinden, zoals die door het Hof is bepaald (arrest 19 september 1995, in zaak C-364/1993), onder meer gelet op het feit dat Acacia [Or.5] geen enkele vordering tot schadevergoeding tegen BMW heeft ingesteld;
- 10 Zij heeft tenslotte aangevoerd dat volgens de nationale regelingen, de vordering tot loutere vaststelling van het misbruik van machtspositie uitsluitend tot de bevoegdheid van de bestuurlijke overheid behoort en dat zij hoe dan ook ongegrond is, aangezien de dagvaarding de feitelijke en juridische gronden, waaruit dergelijke machtspositie blijkt, noch vermeldt noch aanduidt, gelet op de kennelijke vaagheid van de vordering, die in wezen overeenkomt met de hierboven beschreven vordering tot voor het verkrijgen van een arrest tot vaststelling van niet-inbreuk, en die de vordering niet aan de bevoegdheid van de Duitse rechter kan onttrekken;
- 11 Acacia srl heeft een incidenteel rechtsmiddel ingesteld;
- 12 Partijen hebben elk een memorie ingediend.

Inleidende overwegingen inzake de ontvankelijkheid van het rechtsmiddel en van het incidenteel rechtsmiddel:

- 13 [OMISSIS];
- 14 [OMISSIS];

15 [OMISSIS] **[Or.6]** [OMISSIS];

16 [OMISSIS];

17 [OMISSIS];

18 [OMISSIS];

19 [OMISSIS];

20 [OMISSIS];

21 [OMISSIS] **[Or.8]** [OMISSIS];

22 [OMISSIS];

23 [OMISSIS];

24 [OMISSIS];

25 [OMISSIS];

26 [OMISSIS];

27 [OMISSIS] **[Or.9]** [OMISSIS];

[overwegingen van nationaal procesrecht inzake de ontvankelijkheid van het rechtsmiddel]

28 het [rechtsmiddel voor de bepaling van de bevoegdheid] blijkt aldus [OMISSIS] ontvankelijk [OMISSIS];

29 de tegenvordering is eveneens ontvankelijk [OMISSIS].

Betreffende een bijkomende ontvankelijkheidskwestie:

30 Acacia srl heeft een bijkomende exceptie van niet-ontvankelijkheid opgeworpen en daarbij aangevoerd dat BMW de bevoegdheid van de Italiaanse rechter heeft erkend, aangezien zij, na de exceptie van nietigheid of niet-bestaan van de betekening van de dagvaarding te hebben opgeworpen, alsook de nietigheid van de volmacht, primair, maar subsidiair ten opzichte van de vorige, ook de exceptie van onbevoegdheid heeft opgeworpen;

31 De verenigde kamers van dit hof hebben in het verleden reeds opgemerkt dat de zogeheten „stilzwijgende aanvaarding van de bevoegdheid” van de aangezochte rechter enkel plaatsvindt, in de zin van artikel 18 van het Verdrag van Brussel van 27 september 1968 (huidig artikel 24 van verordening EG nr. 44/2001) betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen

- in burgerlijke en handelszaken, wanneer de verweerder, optredend in het geding, de bevoegdheid van de aangezochte rechter niet betwist, of louter ter bevestiging betwistingen opwerpt die enkel aanvullend zijn op **[Or.10]** de andere verweermiddelen, inzake de procedure of de grond van de zaak, waarvan hij de beoordeling en de beslechting vordert, niet subsidiair, maar wel primair ten opzichte van de bevoegdheidskwestie [Cass. sez. un. (hof van cassatie, verenigde kamers, Italië) 14695/05; Cass. sez. un. 5145/98; Cass. sez. un. 5985/84];
- 32 Die rechtspraak is in overeenkomst met de rechtspraak van het Hof, dat in de arresten van 24 juni 1981 (zaak 150/80, Elefanten Schuh gmbh, Jurispr. blz. 1671), 22 oktober 1981 (zaak 27/81, Rohr, Jurispr. blz. 24311) en 31 maart 1982 (zaak 25/81, CHW, Jurispr. blz. 1189) heeft geoordeeld dat artikel 18 van het Verdrag van Brussel aldus moet worden uitgelegd dat het de verweerder is toegestaan niet enkel de bevoegdheid te betwisten, doch tegelijkertijd ook, subsidiair, verweer ten gronde te voeren zonder daardoor het recht te verliezen een exceptie van onbevoegdheid op te werpen;
- 33 Blijft nog de vraag of de exceptie van onbevoegdheid geldig wordt opgeworpen wanneer dat gebeurt enkel voorafgaand aan de middelen en excepties ten gronde, dan wel of zij ook vóór alle andere voorafgaande eventuele procedurekwesties moet worden opgeworpen, zoals het Hof in het verleden heeft geoordeeld;
- 34 Daarom moet aan het Hof de prejudiciële vraag worden gesteld of het vooraf opwerpen van de exceptie van onbevoegdheid, maar ondergeschikt aan andere prejudiciële procedure-excepties, voordat wordt ingegaan op de grond van de zaak, kan worden uitgelegd als een aanvaarding van de bevoegdheid of niet;
- 35 Verder rijst nog een ander uitleggingsprobleem **[Or.11]** in de onderhavige zaak, betreffende de vraag of de bevoegdheid inzake vorderingen tot vaststelling van niet-inbreuk van artikel 81, onder b) van verordening nr. 6/2002 uitsluitend is in de zin van artikel 82, lid 1, van de verordening en of, bij bevestigend antwoord, hiervan kan worden afgeweken bij aanvaarding van de bevoegdheid van een andere rechter door de verweerder;
- 36 In dat verband zij eraan herinnerd dat artikel 82, lid 1, bepaalt dat „*de procedures ingevolge de in artikel 81 bedoelde rechtsvorderingen aanhangig [worden] gemaakt bij de rechterlijke instanties van de lidstaat waar de gedaagde zijn woonplaats heeft of, wanneer hij geen woonplaats heeft in een van de lidstaten, in een lidstaat waar hij een vestiging heeft*”;
- 37 Dat artikel 82, lid 4, onder d), van de betrokken verordening voorziet in de mogelijkheid van andere bevoegde rechterlijke instanties, maar enkel voor de procedures ingevolge de in artikel 81, lid 4, onder a) en d), bedoelde rechtsvorderingen, en dus niet voor de in deze zaak relevante vorderingen tot vaststelling van niet-inbreuk als bedoeld in artikel 81, onder b);

- 38 De vraag rijst dus of het ontbreken van alternatieve bevoegde rechterlijke instanties voor de betrokken gedingen inzake de vaststelling van niet-inbreuk, aldus moet worden uitgelegd dat dit een exclusieve bevoegdheid voor die gedingen impliceert;
- 39 Teneinde die vraag te beantwoorden, moet bovendien rekening worden gehouden met de uitlegging van de regels inzake exclusieve bevoegdheid van artikel 22 van verordening nr. 44/2001, dat bepaalt dat er een exclusieve bevoegdheid is voor onder andere de registratie en geldigheid van octrooien, merken, tekeningen en modellen van nijverheid, maar **[Or.12]** de gedingen inzake vaststelling van niet-inbreuk niet vermeldt;
- 40 Artikel 24 van die verordening nr. 44/2001 voorziet in de mogelijkheid van aanvaarding door de verweerder van de bevoegdheid van een ander gerecht, waardoor het gerecht dat door de eiser is aangezocht, bevoegd wordt, en bepaalt dat dit het geval is „*buiten de gevallen waarin zijn bevoegdheid [van het gerecht] voortvloeit uit andere bepalingen van deze verordening*”;
- 41 De bepalingen vermeld in de punten 39 en 40 lijken erop te wijzen dat er in de onderhavige zaak geen sprake is van een exclusieve bevoegdheid en dat de aanvaarding van de bevoegdheid van het gerecht door de verweerder leidt tot de bevoegdheid van het aangezochte gerecht;

Beoordeling:

- 42 De onderhavige zaak betreft de exclusieve toepassing inzake de rechterlijke bevoegdheid van verordening nr. 6/2002 betreffende de Gemeenschapsmodellen ofwel die van verordening nr. 44/2001, die in het kader van het Unierecht het Verdrag van Brussel heeft vervangen;
- 43 Artikel 81 van verordening EG nr. 6/2002 van 12 december 2001 voorziet uitdrukkelijk dat „*de rechtbanken voor het Gemeenschapsmodel uitsluitende bevoegdheid [hebben] ter zake van*” onder andere „*(...) b) rechtsvorderingen tot vaststelling van niet-inbreuk op Gemeenschapsmodellen, indien naar nationaal recht toegestaan*” en artikel 82, lid 1, bepaalt dat „*de procedures ingevolge de in artikel 81 bedoelde rechtsvorderingen aanhangig [worden] gemaakt bij de [Or.13] rechterlijke instanties van de lidstaat waar de gedaagde zijn woonplaats heeft of, wanneer hij geen woonplaats heeft in een van de lidstaten, in een lidstaat waar hij een vestiging heeft*”;
- 44 Enkel wanneer de verweerder noch een woonplaats noch een vestiging in een lidstaat heeft, is voorzien in de rechterlijke bevoegdheid van rechtbanken van de lidstaat waar de eiser zijn woonplaats heeft, of bij gebreke daarvan, waar hij een vestiging heeft (lid 2); meer subsidiair is de lidstaat bevoegd waar het Bureau zijn zetel heeft (lid 3) (gevallen die zich in de onderhavige zaak niet voordoen);

- 45 Zoals reeds is aangehaald, zijn er ten slotte andere bevoegde rechterlijke instanties voorzien [lid 4, onder d)], maar enkel voor de procedures als bedoeld in artikel 81, onder a) en d), en dus niet voor de vaststelling van niet-inbreuk als bedoeld in artikel 81, onder b), als aan de orde in de onderhavige zaak;
- 46 De betrokken regeling – te lezen in samenhang met artikel 97 van verordening (EG) nr. 207/2009 van 26 februari 2009, inzake het Gemeenschapsmerk – lijkt erin te voorzien dat de vaststelling van de rechtmatigheid een gedraging die zeker geen namaak is van Gemeenschapsoctrooien, enkel door de algemene rechterlijke instantie van de verweerder kan worden behandeld;
- 47 De regeling van verordening nr. 44/2001 (Verdrag van Brussel) moet aldus in samenhang worden gelezen met die van verordening nr. 6/2002;
- 48 Artikel 67 van verordening nr. 44/2001 bepaalt uitdrukkelijk dat *“Deze verordening de toepassing [onverlet laat] van de bepalingen die, voor bijzondere onderwerpen, de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen regelen en die opgenomen zijn [Or. 14] of zullen worden in de besluiten van de Gemeenschap of in de nationale wetgevingen die ter uitvoering van deze besluiten geharmoniseerd zijn”*;
- 49 Artikel 79 van verordening nr. 6/2002, bepaalt op zijn beurt wat volgt.

“1. Tenzij deze verordening anders bepaalt, is het Verdrag betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, ondertekend te Brussel op 27 september 1968, hierna ‘Bevoegdheids- en Executieverdrag’ genoemd, van toepassing op de procedures betreffende ingeschreven Gemeenschapsmodellen en aanvragen om ingeschreven Gemeenschapsmodellen, alsmede op de procedures betreffende vorderingen die worden ingesteld op grond van Gemeenschapsmodellen en nationale modellen welke gelijktijdige bescherming genieten.

2. De bepalingen van het Bevoegdheids- en Executieverdrag die krachtens lid 1 van toepassing zijn, zijn ten aanzien van een lidstaat alleen van kracht in de tekst van het verdrag die op dat tijdstip voor deze lidstaat geldt.

3. Met betrekking tot procedures die het gevolg zijn van de in artikel 85 bedoelde rechtsvorderingen:

a) zijn artikel 2, artikel 4, artikel 5, leden 1, 3, 4 en 5, artikel 16, lid 4, en artikel 24 van het Bevoegdheids- en Executieverdrag niet van toepassing;

b) zijn de artikelen 17 en 18 van dat verdrag van toepassing binnen de grenzen van artikel 82, lid 4, van deze [Or. 15] verordening;

c) zijn de bepalingen van titel II van dat verdrag die gelden voor personen met woonplaats in een lidstaat ook van toepassing op personen die geen woonplaats maar een vestiging in een lidstaat hebben.”;

- 50 Dit artikel voorziet dus in de toepassing van de bepalingen van het Verdrag van Brussel van 1968, met enkele uitzonderingen, waaronder die van artikel 5, lid 3, van verordening nr. 44/2001 (dat overeenkomt met het analoge artikel 5, lid 3, van het Verdrag van Brussel), dat ten aanzien van verbintenissen uit onrechtmatige daad voorziet in de bevoegdheid van het gerecht van de plaats waar het schadebrengende feit zich heeft voorgedaan of zich kan voordoen;
- 51 Het is bekend dat het Hof zich bij arrest van 25 oktober 2012 in zaak C-133/11 reeds heeft uitgesproken over de toepassing van artikel 5, lid 3, van verordening nr. 44/2001, ook wanneer het gaat om een rechtsvordering tot vaststelling van een niet-inbreuk, strekkende tot de verklaring van het ontbreken van aansprakelijkheid ten aanzien van verbintenissen uit onrechtmatige daad, waardoor het in de onderhavige zaak van toepassing is;
- 52 Het Hof heeft bijgevolg geoordeeld dat de regeling van de bijzondere bevoegdheid van artikel 5, lid 3, van verordening nr. 44/2001 in algemene bewoordingen van toepassing is „ten aanzien van verbintenissen uit onrechtmatige daad” en die formulering lijkt aldus een rechtsvordering tot vaststelling van niet-inbreuk a priori niet uit te sluiten van de werkingssfeer van die bepaling;

[Or.16]

- 53 De Verenigde kamers hebben dit arrest van het Hof toegepast en daarbij het volgende opgemerkt:

„... (omissis) Wat vooral blijkt is dat – volgens vaste rechtspraak – de bijzondere bevoegdheidsregel van artikel 5, lid 3, van verordening nr. 44/2001, die een uitzondering vormt op het beginsel van de bevoegdheid van het gerecht van de woonplaats van de verweerder, berust op het bestaan van een bijzonder nauw verband tussen de vordering en de rechterlijke instantie van de plaats waar het schadebrengende feit zich heeft voorgedaan, op grond waarvan het om redenen verband houdend met een goede rechtsbedeling en nuttige procesinrichting gerechtvaardigd is dat deze laatste bevoegd is (zie de aangehaalde arresten Zuid-Chemie, punt 24, en eDate Advertising en Martinez, punt 40). De rechter van de plaats waar het schadebrengende feit zich heeft voorgedaan, is immers normaliter het best in staat is om uitspraak te doen, met name omdat de afstand geringer is en de bewijsvoering gemakkelijker (zie in die zin de arresten van 1 oktober 2002, Henkel, C-167/00, Jurispr. blz. I-8111, punt 46, en Zuid-Chemie, punt 24).

Ook moet in herinnering worden gebracht dat de uitdrukking ‚plaats waar het schadebrengende feit zich heeft voorgedaan of zich kan voordoen’ in artikel 5, lid 3, van verordening nr. 44/2001 zowel doelt op de plaats waar de schade is

ingetreden als op de plaats van de schadeveroorzakende gebeurtenis, zodat de verweerder ter keuze van de [Or. 17] eiser voor de rechter van de ene dan wel van de andere plaats kan worden opgeroepen (arrest van 19 april 2012 Wintersteiger, C-523/10).

Daarom moet de nationale rechter een van die twee aanknopingspunten bepalen, teneinde zich bevoegd te kunnen verklaren om zich uit te spreken over een geding inzake onrechtmatige daad.”

Het Hof heeft op dat punt geoordeeld dat de bijzonderheid van een negatief declaratoire vordering erin bestaat dat de eiser wil doen vaststellen dat de voorwaarden voor de aansprakelijkheid waaraan de verweerder een recht op vergoeding zou ontleen, niet zijn vervuld. Het Hof oordeelt in dat verband dat de omkering van de traditionele procesverhoudingen bij een vordering uit onrechtmatige daad in – aangezien de eiser de potentiële schuldenaar van een op een onrechtmatige daad gebaseerde vordering is, terwijl de verweerder de vermeende benadeelde van die daad is – een negatief declaratoire vordering niet van de werkingssfeer van artikel 5, lid 3, van verordening nr. 44/2001 uitsluit (zie Cassatie Verenigde kamers 20700/13).

- 54 [OMISSIS]; [bijkomende rechtspraak in dezelfde zin]
- 55 Het Hof wordt dus gevraagd of het standpunt ingenomen in het arrest van 25 oktober 2012 in zaak C-133/11 betreffende de toepassing van artikel 5, lid 3, een algemene en absolute draagwijdte heeft [**Or.18**] en van toepassing is op elke rechtsvordering tot vaststelling van niet-aansprakelijkheid voor onrechtmatige daad, met inbegrip van de vaststelling van niet-namaak van Gemeenschapsmodellen.

Overwegende bovendien dat:

- 56 Acacia srl heeft ook een vordering tot vaststelling van misbruik van machtspositie en oneerlijke mededing door BMW ingesteld;
- 57 Inzake het misbruik van machtspositie voorziet verordening nr. 1/2003, naast de bevoegdheid van de Commissie (artikel 4) in de gevallen voorzien in de verordening, die niet aan de orde zijn in de onderhavige zaak, ook in de bevoegdheid van de mededingingsautoriteiten van de lidstaten (artikel 5) en van de nationale rechterlijke instanties;
- 58 Betreffende de oneerlijke mededinging is er geen Unierechtelijke regeling voor de harmonisering en evenmin voor het bepalen van de bevoegdheid, aangezien gedingen inzake oneerlijke mededinging niet onder de bepalingen van de artikelen 81 en 91 van verordening nr. 6/2002 vallen, waardoor de nationale regeling erop van toepassing is;

59 Deze twee gedingen die samen met het geding inzake Gemeenschapsmodellen zijn ingesteld, blijken ermee samen te hangen, voor zover de toewijzing ervan de voorafgaande toewijzing van de vordering tot vaststelling van niet-inbreuk veronderstelt;

[Or.19]

60 Artikel 28 van verordening nr. 44/2001 bepaalt dat er samenhang is bij vorderingen waartussen een zo nauwe band bestaat dat een goede rechtsbedeling vraagt om hun gelijktijdige behandeling en berechting, teneinde te vermijden dat bij afzonderlijke berechting van de zaken onverenigbare beslissingen worden gegeven.

61 Dit artikel 28 vermeldt bovendien enkel het geval waarin samenhangende vorderingen door verschillende rechters worden behandeld, en niet door dezelfde rechter, zoals in de onderhavige zaak het geval is;

62 Het valt daarom te betwijfelen dat de betrokken zaken tegelijkertijd voor dezelfde rechter samen met de zaak betreffende vaststelling van niet-inbreuk kunnen worden behandeld, overeenkomstig een extensieve uitlegging van artikel 28, lid 3, van verordening nr. 44/2001, met als gevolg dat in dit tweede geval de zaak betreffende het Gemeenschapsmodel door de rechter moet worden behandeld die overeenkomstig de Unierechtelijke verordeningen nrs. 44/2001 en/of 6/2002 bevoegd is en de tweede zaak door de rechter van de andere lidstaat overeenkomstig de nationale regeling van die lidstaat;

63 Ondergeschikt aan die vraag rijst er een tweede vraag, namelijk of de twee betrokken vorderingen een onrechtmatige daad vormen en, indien ja, of dit gevolgen heeft voor de toepasselijkheid op de onderhavige zaak van vordering nr. 44/2001 (artikel 5, lid 3) ofwel verordening nr. [6/2002].

Het hof beslist de volgende prejudiciële vragen aan het Hof voor te leggen

[Or.20]

64 Kan volgens artikel 24 van verordening nr. 44/2001 het vooraf opwerpen van de exceptie van onbevoegdheid van de aangezochte nationale rechter, maar ondergeschikt aan andere prejudiciële procedure-excepties, voordat wordt ingegaan op de grond van de zaak, worden uitgelegd als een aanvaarding van de rechtsbevoegdheid?

65 Moet het feit dat in artikel 82, lid 4, van verordening nr. 6/2002 voor gedingen inzake de vaststelling van niet-inbreuk niet wordt voorzien in de bevoegdheid van andere rechterlijke instanties dan de rechterlijke instantie van de gedaagde zoals bepaald in artikel 82, lid 1, aldus worden uitgelegd dat dit de toekenning van een exclusieve bevoegdheid voor die gedingen impliceert?

- 66 Moet, teneinde de vraag in punt 65 te beantwoorden, bovendien rekening worden gehouden met de uitlegging van de regels inzake exclusieve bevoegdheid van verordening nr. 44/2001, in het bijzonder van artikel 22 – dat voorziet in de gevallen waarvoor exclusieve bevoegdheid bestaat, onder andere voor de registratie en de geldigheid van octrooien, merken en tekeningen, maar niet voor gedingen inzake de vaststelling van niet-inbreuk – en artikel 24 – dat voorziet in de mogelijkheid van aanvaarding door de verweerder van de bevoegdheid van een ander gerecht, buiten de gevallen waarin de bevoegdheid van het gerecht voortvloeit uit andere bepalingen van de verordening, waardoor het door de eiser aangezochte gerecht bevoegd wordt?
- 67 Is het standpunt dat is ingenomen in het arrest van het Hof van 25 oktober 2012 in zaak C-133/11 betreffende de toepasbaarheid van artikel 5, lid 3, van verordening nr. 44/2001 algemeen geldend en absoluut en is het van toepassing op elke rechtsvordering tot vaststelling van niet-aansprakelijkheid voor onrechtmatige daad, met inbegrip van de rechtsvordering tot vaststelling van **[Or.21]** niet-inbreuk op gemeenschapsmodellen, en is in casu derhalve de rechterlijke instantie als bedoeld in artikel 81 van verordening nr. 6/2002 dan wel die bedoeld in artikel 5, lid 3, nr. 44/2001 bevoegd, of staat het aan de eiser voor de ene of de andere van deze rechterlijke instanties te kiezen?
- 68 Kunnen, overeenkomstig een extensieve uitlegging van artikel 28, lid 3, van verordening nr. 44/2001, vorderingen betreffende misbruik van machtspositie en oneerlijke mededinging, wanneer zij worden ingesteld in het kader van een geding inzake gemeenschapsmodellen, waarmee zij samenhangen, voor zover de toewijzing ervan de voorafgaande toewijzing van de vordering tot vaststelling van niet-inbreuk veronderstelt, samen met deze laatste vordering voor dezelfde rechter worden behandeld?
- 69 Betreffen de twee vorderingen waarvan sprake is in punt 68, een onrechtmatige daad en, zo ja, kunnen zij, inzake de rechterlijke bevoegdheid, gevolgen hebben voor de toepasselijkheid op de onderhavige zaak van vordering nr. 44/2001 (artikel 5, lid 3) of verordening nr. [6/2002]?

OM DEZE REDENEN

Schorst de behandeling van de zaak tot aan de uitspraak op de onderhavige prejudiciële vraag. [OMISSIS] [procedure].

Rome, 5 april 2016

[ondertekeningen] [OMISSIS]